

מכתביוס ארותי

השפית להתכתבות הן: אנגלית, צרפתית, גרמנית, איטלקית, ספרדית, ופורטוגזית.
הכתובת:
1. קראולי, נשיא המועדון.
THE HIBERNIAN LINK,
c/o V. R. CROWLY,
25, TALBOT STR.,
DUBLIN, IRELAND.

עצוב לו

הוא בן 19, בן מושב ובוגר בית-ספר חקלאי (1072/55). הוא בודד ועצוב בבית, כי אין לו תורה במושב. אין הוא מנהגה בחרומו ואפילו מרגע שנתן את המיטה במחסור בחומר האפור. או מה בנוגע שתכתבי אליו? הוא מבקש יפה שתשלחי גם תמונה.

הסיסמה: יש לחיות

פשוט — יותר מדי טוב כדי להיות אמיתי. מכתב אופייני של טפשיעשרה "רצינית" (1072/56).
"אחרי לבטים מרובים החלטתי לכתוב לך.
הגניי את 16 ומחצה. אבהה במקצת ולא עבת בשר במינה. אחי יולדת הארץ שחרחרות. אולם לא במובן המשלב שחרורית שיער עם כהות פנים. יפיי לפי דעות מסוימות נדיר במקצת.

"עיקר התעניינותי מופנית לקריאת ספרים לא רק בספרים סלרים. כמו כן אני מתעניינת במורה הרחוק, בעיקר בהתייחסים שם. כמו כן מחבבת אני סרטי קולנוע טובים והצגות. הייתי חפצה להכיר באמצעותך, רותי, ידיד אמיתי וכנה אשר עמו אוכל להחליף השקפות ולהביע דיעות ומחשבות למרות שאינני גרה בעיר, הרי לימודי מתנהלים בה בשעות המוקדמות של הערב וביום אני עובדת.
אני סנטימנטלית וסולדת אני מכן. אולם מחבבת אני גלויי לב מעמיקים ובוגרים. הייתי מאוד רוצה שלא תקבלי ממכבי זה רושם כאילו הגני נערה ממושקפת ויושבת בית. אלא להיפך, כי הגני חובבת ואוהבת את החיים על כל הלבטים והקשיים, וסיסמתי: יש לחיות ולהיות מכל רגע של החיים."

"בילדותי, כותבת לאה הוברט, מרחוב היס, חדרה, באסיה המזרחית, בזמן מלחמת העולם השנייה, הייתי במוסד ילדים ושם היה לי רע למשחקים. שמו: יעקב הולצמן. לא הייתי נזכרת בכך, לולא סיפורי לי רואי את ברמלה. לפתע נדלקו ניצוצות זכרון פירי "ילדותי" רצוני לדעת מה מראות מה יצא ממנו וכיצד מתנהלים היינו."
יעקב, אני מקווה שאתה קורא שורות אלה.

אופי, לא יופי

בכפר סבא ישנו צעיר (1082/57) בן 25, שסיפר לי משהו דומה לזה שהוא נחמד עם שורות שחורות ועיניים אינני זוכרת איזה, ושהוא די מעניין והוא רוצה להתכתב עם צעירה כבת 20-22 עם חוש הומור, אוהבת טיולים ותיאטרון וכל הסרייה ולא סנובית ולא סלוגנית, ושלא חשוב לו אם היא יפה או לא כי יש איזה שהוא פתגם שהיפוי לא חשוב, רק האופי.
אולי תלכי לראות מה הוא רוצה? לא איכפת לי אם גם לא תלכי, בעצם.

שובן של ברכי הנשים הוא עתה ודאי. נכון הוא שהם מגיעים בגניבה. אפילו לחצאית החדשה ביותר, יש עוד אינץ' אחד מתחת לפרק הנשכח-כמעט, והצלמים מעודדים את הדוגמניות להחזיר בסאקט את הברכיים וערכיהן לקור' את היקרה.
זו הטיבה מדוע האשה בשמלת הטרפו בעמוד 89 בחגג, מסתירה את ברכיה בארנק (ורוד, אם חשוב לך לדעת). בעוד שבועיים תוכל לדרוך את הארנק לכל הרוחות ולהציג את ברכה הגלויה.

אפשר לומר מעט מאד על הברך. מבחינה רפואית היא נוטה לריבטיזם. מבחינה ויזואלית היא מאכזבת. מבחינה פנורמית היא מוזנחת. אפילו המשוררים הגדולים ביותר פנו לה עורף.
קחו את שלמה המלך. לא היה כמעט אבר נשיי אחד שבחור קשיש וטוב זה לא התעכב עליו. הוא היה, תודה, בחור כשרוני. אולם כשהגיע לברך — נעתקו מיליו. ייתכן שאמר פטש שברכיך הם כצוקי הגליל, אבל בסוף חסך הכל ועבר להאה.

השפעת הברך, תהיה גדולה ביותר על העולם. תעשיית התמרוקים תתעשר במוצר נוסף: הורמונים לברכיים. בי שבועוני הנשים יופיעו בלי הרף עצות טובות לב, כיצד לעשות את הברך מושכת יותר. במלחמה האינסופית בין המינים, תיחשף חזית נוספת, שבה יוחלפו כל המהלומות הרבה מתחת לחגורה.
הברך, מעל לכל, תוריד את המבט הגברי למטה. הדור הצעיר ירצה, מתוך סקרנות, לדעת פשוט כיצד נראית ברך בשמלה, ואפילו אחרי שיראה די הצורך, ימשיך להתבונן, כדי להאמין למראה עיניו.
אין פירושו של דבר שנתונים סטטיסטיים יעלמו לגמרי. תיאוריה אמריקאית כבר ממלמלת משהו על הגב. נהיה פשוט מוכרחים לעמוד בפני הבעיה כאשר תתעורר. אחרי הכל, שחקניות מוכרחות לחיות.

בקצה חבל התלייה, וזאת מפני ששברתי לו את חלון הראחה לפני שנים מספר.
הוא עבר את השלבים של בית-ספר תיכון, מלחמת סיני, קורס מ"כים, ועתה הוא צוער, כשעה טובה ומוצלחת, ואולי כבר קצין, בי עצם. הוא אינו מוכן להסתפק בכך, מתכתן, עם תום שירותו הצבאי, לערוך טיול בי טרמפים באירופה, ולשם כך מחפש הוא בת לחייה. הוא טוען שגם כאן, בארץ, יש מה לראות והוא מוכן להראות לכל נערה עניין בכך, פיגות חמד שלא חלמה על מציאותן.
הכל טוב ויפה, אבל איזה פרצוף יהיה לך, אם תחליטי היא להראות לך כמה פיגות חמד שעל מציאותן לא ידעת?

התקבלנה?

תראו מה הולך להיבחן בחינות-הבגרות (1072/54):
"אנחנו שתי תלמידות שמינית על סף בחינות-הבגרות."

נערת השבוע

שמה, אמנם, דבורה פנקס, אבל אני משוכנעת שהיא יכולה למלא ספר. היא אולי לא הטיפוס שאתה חולם עליו בלילות, למרות שלה יש דיעה אחרת בנידון, אבל קול יש להו
אני שונאת לומר זאת, אבל זוהי אמת. דבורה הספק-בלונדית, נחונה בקול מצוטופראן נהדר, בו היא משתמשת דווקא לשירת בלוז וג'אז. ביום היא מקשטת עדיין את בית החרושת אלבר בהופעתה כפקידה, אך שאיפתה היא לשיר בערבים בכל מקום שיהיה בעל תזמורת טובה. היא בעצם יודעת גם ללחן את עצמה בנסנות.

לפי שעה עוד לא הצליחה להגשים זאת. היא נר' שמה לאיזושהו בית-ספר לג'אז, שהבטיח לה להשיג למעשה הופעות אך הסתפק בליקחת 18 ל"י לחודש, ומביעה פנטזיה על עתיד מזהיר.
אולי יכול משהו להראות לה את הדרך לאורות הבמה? לאו דווקא דרך המלך.

הגנו מעוניינות להתכתב עם בחורים בגיל 22-25, בעלי הש' כלה וחוש הומור גבהם ממוצע או למעלה מזה בקשר אלינו הרי יוכלו להיחכח לא יתאכזו מקחת רותי, הנקבל ממך תשובה?"

בגימנסיה שלכן לא לימדו אתכן סימני פיסוק?
שלט בבאר מפואר בעיר טאן פרנאזיסקו: "ההנהלה שו' מודת לעצמה את הזכות לא לשרת כל גברת הנראית בעיניה הגונה."

למתכתבים בלבד
אלה שבאמת אוהבים להתכתב, הגיע מכתב מדאבליו, אירלנד, מקלוב להתכתבות בינלאומי:
"רבים מחברינו ברחבי העולם משתוקקים לרכוש חברים לעט בישראל, ועל כן נשמח מאד לשמוע מכל קורא של עתונכם השואף להתכתב עם בני ארצות אחרות. אלה ה' מעוניינים יכתבו אלינו, יכניסו פרטים אישיים מלאים, ויצרפו מעטפה לתשובה (עם תמונה, אם אפשר)."

אלה שאינם יודעים מה יעשו והיכן, יוכלו אולי למצוא עניין במכתבו של פנחס אופק, מרחי' יהודה הלוי 139, תל-אביב:
"אנו מהחיים חוג תרבותי-חברתי, ששם לו כמטרה לערוך ערבי תרבות שונים. חוג זה נהגתארגן לפני מספר חודשים על-ידי כשמונה אנשים, סטודנטים וסטודנטיות, חילים ו' חילות. הגיל הממוצע 20.

"הלבטים, עם יצירת החוג, היו שניים: ריכוז האנשים המתאימים, ופיצוב אופיו של החוג האמור. נטינו להדגיש דקא את הצד התרבותי באופיו של החוג. הדבר לא על ביטוי בערבים מוסיקליים. היינו משמיעים יצירות ומנתחים אותן. ערבי תיאטרון — העלאת דון ז'ואן בגיהנום בצורה קאמרית, ערב שייקספיר — הקראה וזיתוח ערבי ספרות. מאומן שלא מוענו גם מערבי הקרי ובידור, אך ראינו בהם תבלין גרידא.

"עתה, לאחר כל אותם הערבים שערכנו, אנו יכולים לקבוע בביטחה שאופיו של החוג, כחוג תרבותי, נקבע ועוצב. לא כן כאשר לריכוז האנשים המתאימים. נוכחנו לדעת שהנוער אתו באנו במגע, לא נטה להתעניין בערבים אולם הצענו לו מספר אנשים עמד בסימן של אייציכות מוחלטת. היו עזי' בות, וכתוצאה — משברים בעבודתו של החוג.

"הדבר הגיע כיום למצב שבו עומד החוג בפני פירוק. ייתכן והיינו מצליחים לשמור על מספר אנשים קבוע, פחות או יותר, לו היינו מורידים את רמתו של החוג. איננו רוצים בכך.

בבקשתנו היא פשוטה: אנו מבקשים העלאת בעייתנו זו במדורך. אנו רוצים באנשים בני גילנו המעוניינים בחוג מעין זה, מעוניינים לתת ולקבל כאחד. רצוי שהיו תל-איכביים."

את כולם ישא הרוח

העובדה שנערות רבות תכתבנה אל (1072/51), אינה צריכה להרתע אותך. נסי, מה איכפת לך? חוץ מזה הוא באמת נשמע חובב:

"הנה חולפים הימים ועמהם הולכת וקרבה לקיצה אחת מתקופות מלאיות החחיות שלנו — תקופת בית-הספר. עוד מעט, כחודש או חודשיים, יחלפו בטרם נשמע בפעם האחר רונה את הפעמון מבשר את תחילת ההסתפק הגדולה וה' ארוכה ביותר שהיתה לי איפעם. ואז ייסגרו מאחורי שערי הגדולים של בית-הספר בחיפה, ויפלו מתוכם לתוך חללי של עולם עוד מהנדסון צעיר (23), אשר התלבט כבר כ-7 שנים בתוככי הבנין הגדול והאפור של הטכניון. ואז יצ' טלצלו באוזני שורות גדול המשוררים:

"לאא ריקם שלחנתו מצילך השאנן מלאכיך הטובים שתלונני בדרך. משהו פוריה, הגיון רעון, לב שלם ובוטח עת תכשל הברך."

ואז את כולם ישא הרוח, את כל ידידי וחברי מתקופת הלימודים, וכולם יפרחו להם ואוותר לבדי, לבדי, או יגיע גם הזמן לשוב הביתה אל אמא גולה בקנדה.

לכן החלטתי למרוח מספר שורות אלייך, רותי היקרה. אל תשאלו איך ולמה. פשוט קראתי והחלטתי. דרכך אקחה להכיר טיפוסים וטיפוסיות המושרשים יותר ממני בקרקע המולדת, ואשר את זכרונם ואת הרושם אשר יטביעו בי, אשא עמי לחוץ-לארץ, ובאהד הימים אשוב לכאן, ואז ייתכן והיה זה לתמידי...

...אוכל לספר לך, רותי, גם על התכונה שלי ללחח בשירה את הפנומים של הקליטי הפטיפון והרדיו שלי. לשיר אחר חצות ולהעיר את כל השכנים בדיאנה, האיש עם המנדולינה, וכי' להרגיז כלבים ותחולים וגם בחורות חמודות, ולטוס טיסות יחיד בקלוב התעופה..."

נערות דווקא

זה כבד מוזמן לא קרה לי. שנועה (1072/52) תכתוב אלי, תצהירי בבהירות שרצונה הוא אך ורק להתכתב, ודווקא עם נערות. "בבחורים אני מעדיפה להכיר דווקא בעל-פה", היא מסבירה. ועד משהו: "אינני מאלה היודעות את הכל-הכל", כותבת היא. לכן, מקרה היא שאולי תצליח אף ללמוד משהו חדש מאחות לעט. אם ישנה נערה כלשהי, שלא מצאה עד עתה לשתן משותפת עם נערה, מייצעת היא שתכתוב אליה. עוד מכתבים מקולגה זוה, ויאליהתמט"ל פשוט לא אוכל, או לגרום הבניה מסוגה שלי מסיימת "התעלול" בקוראים כפי שהיא טוענת. אבל אל תגרמו לה את ההנאה, האין זאת?

קונפוזיות וספוטניק

(1072/53) מרגיש את עצמו מסוגל בהחלט להתכתב עם כל נערה מגיל 17 עד 20, על כל נושא, החל מתורת קוני' ספוזים (אילו היה) אומר בורהא, או אפלטון, הייתי זורקת את מכתבו לסל) — וכלה היחידים מלאכותיים. "עלי אומי רים, זאת אומרת אמא אומרת, שאני הבחור הנחמד והכשרוני ביותר בשכונת, ואילו החתונה סבור שמקומי הראוי הוא